

MARGUERITE DURAS

ASKIYA ALINMIŞ
TUTKU

SÖYLEŞİ

LEOPOLDINA PALLOTTA DELLA TORRE

MARGUERITE DURAS
ASKIYA ALINMIŞ
TUTKU

La Passion suspendue, Marguerite Duras

© 2013, Éditions du Seuil

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Düzeltili: Burçak Karabağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2429-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

MARGUERITE DURAS
ASKIYA ALINMIŞ
TUTKU

Söyleşi

Leopoldina Pallotta della Torre

İtalyanca aslından Fransızcaya çeviren

René de Ceccatty

Fransızcadan çeviren

Birsel Uzma

Marguerite Duras'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sevgili, 1985

Mavi Gözler Siyah Saçlar, 1987

Bir Kış Günü Öğleden Sonra, 1989

Kuzey Çinli Sevgili, 1992

Konsolos Yardımcısı, 1995

Bahçe, 1995

Pasifik'e Karşı Bir Bent, 1996

Hiroşima Sevgilim, 1996

Yazmak, 1997

Somut Yaşam, 1997

İngiliz Sevgili, 1998

Tarquinia'nın Küçük Atları, 1998

Moderato Cantabile, 1998

Bay Andesmans'ın İkincisi, 1999

Cebelitank Denizcisi, 1999

Bir Yaz Akşamı On Buçukta, 2007

MARGUERITE DURAS, 1914'te Hindiçin'de doğdu. Sorbonne Üniversitesi'nde hukuk ve siyaset bilimi öğrenimi gördü. Yazar olarak ilk başarısını, üçüncü romanı *Pasifik'e Karşı Bir Bent* (1950) ile kazandı. Yine ilgiyle karşılanan *Cebelitarık Denizcisi* (1952) ve *Moderato Cantabile* (1958), diyalogların daha çok önem kazandığı, daha lirik yapıtlardı. Alain Resnais'nin ünlü filmi *Hiroşima Sevgilim*'in özgün senaryosunu da kaleme alan Duras, *India Song* (Hint Şarkısı) adlı oyununu 1975'te senaryolaştırdı ve filmin yönetmenliğini üstlendi. Sonraki yıllarda daha soyut bir üslubu benimsedi. Yarı özyaşamöyküsel romanı *Sevgili*'nin (1984) öyküsünü daha sonra *Kuzey Çinli Sevgili* (1991) adlı romanında yeniden ele aldı. Beyazperdeye de uyarlanan *Sevgili* adlı romanıyla Goncourt Ödülü'ne değer görülen Duras, 1996'da Paris'te öldü.

BİRSEL UZMA, 1970'te İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi ve İÜ Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. *Meydan Larousse Ansiklopedisi*'nin ekleri, *Théma Larousse* ve *Junior Larousse* Ansiklopedilerinde çevirmen olarak çalıştı. *Larousse Gastronomique*'in çeviri grubu başkanlığı çalışmasını üstlendi. François Rabelais, Pascal Bruckner, Albertine Sarrazin, Louis Aragon, Honoré de Balzac, Jean-Marie Laclavetine, Pierre Loti, Guy de Maupassant, Nicolas Michel, Marquis de Sade, George Sand, Victor Hugo gibi yazarlardan çeviriler yaptı.

Giriş

Marguerite Duras'la ilk kez, 1987 yılında, *Mavi Gözler Siyah Saçlar*'ın İtalyanca çevirisinin yayımlanmasından kısa bir süre sonra görüştüm.

La Stampa için yapmak istediğim bu söyleşiyi kabul ettirmek pek kolay olmadı.

Onu ikna etmek için defalarca aramak ve pazarlık etmek zorunda kaldım. Bezginlikten gelen bir umursamazlığın pençesinde gibi görünüyor ve grip hastalığını bahane ederken, çok işi olduğundan şikâyet ederek (daha sonra *Sevgili*'nin senaryosunu yazmakla meşgul olduğunu öğrendim) benden kaçmayı sürdürüyordu. Nihayet bir öğleden sonra Inge Feltrinelli'yle olan dostluğumdan söz ettim ona. Bir an şaşkınlık yaşadı. "Hemen arasın beni," diye cevap verdi. Inge'ye telefon ettim ve Duras'ı aramasını rica ettim. Yarım saat kadar sonra, randevu almayı başarmış olmam inanılmazdı.

Saint-Benoît Sokağı'na biraz erken gittim. Üçüncü katın sahanlığı loş ve dardı. Kapıyı çaldım, birkaç dakika bekledikten sonra kapının arkasından bir erkek sesi (dokuz seneden beri yazarla birlikte yaşayan Yann Andréa olduğunu düşündüm) binanın aşağısındaki bistroya inip bir kahve içmemi ve yarım saatten önce geri dönmememi söyledi. Dairenin derinliklerinden bir yerden Marguerite'in sesini işittim: Söyleşi için verdiği randevuyu unuttuğunu iddia ediyordu.

Söylenen saatte onu küçük, küçücük, her zamanki gibi kâğıtlar ve değişik nesnelere ağzına kadar dolu, tozlu odasın-

da, dirseklerini çalışma masasına dayamış sırtı dönük oturur halde buldum.

Ona söylediğim hiçbir şeye aldırmadan sessizce bana baktı durdu. Sonra konuşmaya başladı; hâkim olmayı bildiği o olağanüstü tınıyla, tonları ve aralardaki sessizlik anlarını büyük bir dikkatle ayarlayarak konuşuyordu. Zaman zaman sinirlererek duruyor, defterime aldığım notlara bir göz atmak istiyordu. Telefon çalar çalmaz, sözlerini yazmamı engellemek istermiş gibi elimi tutuyor ve elimin hareket etmesini engelliyordu.

Evinde bulunduğum süre boyunca (üç saat, belki daha da fazla) çekmecedен durmaksızın kocaman naneli bonbonlar çıkardı; bana da bir tane ikram etmek ancak görüşmenin sonunda aklına geldi.

Hatta son olarak, fotoğrafının çekilmesine izin vermeyi bile kabul etti. Üzerinde her zamanki “M.D. üniforması” vardı: kısa evaze bir etek, kolları sıvanmış bir kazak, gri yelek, dolgu topuklu ayakkabılar. Poz vermek için yavaşça döndü. Objektiften kaçınmak ister gibi görünüyordu ama mavi gözleriyle, parmaklarını süsleyen değerli yüzüklerin kadraja girmesine özen gösterdi.

Giderken tekrar ne zaman görüşebileceğimizi sordum. “Ne zaman istersen,” dedi. “Fakat fazla zamanım yok.”

Veda etmek için eğildim ve beni öptü.

Yazdan sonra Paris’e geri döndüğümde aradım onu. İtalya’dan onun için büyük bir tekerlek parmesan getirdiğimi söyledim. Öğle vaktiydi ve Marguerite yeni kalkmıştı. “Güzel,” dedi. “Evde de yiyecek hiçbir şey yoktu zaten.”

Birkaç dakika içinde gelebileceğimi söyledi. Fakat bu kez de kapıyı açmaya gelen o değildi. Çekingen ve hamarat Yann, elimdeki ağır paketi almakla yetindi ve kapıyı çabucak suratıma kapattı.

İsrar etmemem gerektiğini anladım ve birkaç gün geçmesine izin verdim.

Zaman içinde (belki de kaçınılmaz olarak) iki kadın arasında oluşan bu özel suç ortaklığı içinde, gevezelikler ve sohbetlerle dolu, uzun öğleden sonraları birbirini izledi.

Konuşmalarımız –şuradan buradan sohbetler– daha sonra

yeniden düzenlenip sıralansa da, bazen birbiriyle bağlantısız olarak kaldı.

Bazen saatlerce kesintisiz aynı konudan bahsederek geçiyordu. Marguerite'in itiraz edilemeyecek bir tonla, "Artık yeter," demesine kadar sohbete devam ediyorduk.

Tam o anda Yann, onu dışarı çıkarmak üzere çıkıp geliyor ve çilek rengi mantosunu giymesine nazikçe yardım ediyordu.

Konuşurken, Marguerite'in bembeyaz yüzünün kırışık cildi ara sıra geriliyor sonra yeniden kırışıyordu. Zaman zaman gençliğinden beri kullandığı erkek gözlüklerini çıkarıyor, sonra yeniden takıyordu.

Hatırlamasını, düşünmesini, dalıp uzaklara gidişini, doğasından gelen güvensizliği ağır ağır terk edişini dinliyordum: benmerkezci, kurumlu, dik kafalı, konuşkan. Yine de zaman zaman duygusallığa ve heyecana, çekingenliğe, ağırbaşlı gülmelere ya da kahkahalara açık. Birdenbire karşı konulamayan, açgözlü ve neredeyse çocuksu bir merakla canlanmış gibi görünebiliyordu.

Son görüşmemizi hâlâ hatırlıyorum. Salonun en uzak köşesindeki televizyon açıldı her zamanki gibi ve Marguerite'in yüzü günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu.

Benim hakkımda her şeyi öğrenmek istedi. Soru sormaktan alamıyordu kendini: Ona hayatımdan, aşklarımdan ve onun da yaptığı gibi, uzun uzun annemden söz ettim. "Ne olursa olsun, annem hayatım boyunca karşılaştığım en çılgın, en ne yapacağı kestirilemez insan olarak kalacak," dedi bana uzaklardan bir gülümseyişle.

LEOPOLDİNA PALLOTTA DELLA TORRE

Metni İtalyancadan Fransızcaya aktaran çevirmenin notu

On beş yıldan daha uzun bir zaman önce, Angelo Morino'nun Marguerite Duras hakkında yazdığı deneme yazısını (*Il cinese e Marguerite* [Çinli ve Marguerite] Sellerio, 1997) okurken haberdar olmuştum bu söyleşinin varlığından. Fransa'da henüz yayımlanmamıştı. Angelo Morino'nun çok sayıda alıntı yaptığı bu söyleşide, bugüne kadar yayımlanmış Fransızca söyleşilerde pek ele alınmamış farklı unsurlara yer verildiğini hemen anlamıştım. Leopoldina Pallotta della Torre'nin İtalyan olması ayrıca kararlılığı, ısrarcılığı, seçtiği temaların türü ve çok iyi yapılmış bir düşünce biçimine sahip oluşu, bugüne kadar yayımlanmış söyleşilerin çoğunluğunda sorulara cevap vermemenin, konudan sapmaların hoşgörölmüş olması durumundan kaçınılmasını sağlamıştı. Bugüne kadarki söyleşilerde, söyleşiyi yapan kişi, karşısındaki otoriter muhababının etkisiyle, Duras'ın hayranlarının, taklitçilerinin ve eleştirmenlerinin kodlarını yakından bildiği dilden, yani Duras gibi konuşmaya itiliyordu. Özellikle de konudan sapmalar, düşünceden düşünceye atlama-ların çok oluşu, zaman zaman diyalogları tutarsızlık sınırına getiriyor, bu arada konunun ne olduğunun anlaşılabilir hale gelmesine neden oluyordu.

Angelo Morino'nun kitabıysa, *Sevgili*'nin gelişimi üzerine bir incelemeydi. *Pasifik'e Karşı Bir Bent*'ten Yann Andréa Steiner'e kadar, Duras'ın eserlerinin bütünü içine dağıtılmış biyografik unsurlarla, yazarın kitlesi tarafından büyük ilgi gören bu romanın ortaya koyduğu yeni olma iddiasındaki unsur-

ların titiz bir karşılaştırmasıydı. Kitabın geç “keşfedilmesi” üzerinde duruyor, *Pasifik'e Karşı Bir Bent*'teki “Mösyö Jo” nun yerini alan “Çinli” sevgili Huynh Thuy-Lê'nin kimliği konusunda bir şüpheye yer veriyordu. Marguerite Duras'ın *Pasifik'e Karşı Bir Bent*, *Sevgili* ve *Kuzey Çinli Sevgili*'de aynı olayları üç farklı anlatım biçimini karşılaştırıyor, erkek kardeş sayısının farklı oluşunun ve özellikle sevgilinin kimliğindeki (Fransız olan “Mösyö Jo”, Çinlinin babası Vietnamlı Huynh Thuy-Lê'ye dönüşüyor) değişikliğin altını çiziyor, “gerçek” üzerinde uzun uzun durarak, *Sevgili* kitabının Henri (Émile adıyla geçen) Donnadié'yü bir Vietnamlı ya da bir Çinliyle aldatan Marie Legrandi, yani Marguerite'in annesinin hayatından bir kesiti anlattığı iddiasını ileri sürüyordu. Marguerite ve en küçük erkek kardeşi Paulo, bu sevgilinin çocukları olmalıydı (*Kuzey Çinli Sevgili*'de, küçük kardeş ve genç kızın ten renginin bu sevgilinininkiyle benzerliğine ilişkin çok sayıda ima bulunmaktadır). Bu durumda, Emile Donnadié'nün tek oğlu, büyük erkek kardeş Pierre'dir. *Sevgili*'nin kızın değil, annenin sevgilisi olduğuna dayanan bu tez, Michel Tournier tarafından *Célébrations*'da tekrar ele alınmıştır. Bu tez, Marguerite Duras ve Emile Donnadié arasındaki, yazarın yayınlanmasına izin verdiği fotoğraflara bakıldığında göze çarpan fiziksel benzerlik olmasa ikna edici olabilir. Marguerite bakışlarını, gözlerinin biçimini Emile Donnadié'den almıştır. Danielle Laurin, Duras'nın Sadec'deki eski sınıf arkadaşlarından Madam Ly'le görüşmüş ve Haziran 1998'de, Duras artık hayatta değilken *Lire* dergisinde bu görüşmeye dayanan bir yazı yayımlamıştır. Bu arkadaş, Marguerite'in Huynh Thuy-Lê'yle kaçamaklarına tanıklık ettiğini belirtmekte ve 1952 yılında, Duras'ın oradan kesin olarak ayrılmasından yirmi yıl sonra, Huynh Thuy-Lê'nin bir kadın akrabası aracılığıyla kendisine Paris'ten haberler gönderdiğini söyleyerek Duras'ın, Çinli sevgiliyle ya da en azından ailesiyle bağlantısının sürdüğünü ortaya koymaktadır. Sevgilinin Çinli babası Huynh Thuan'ın evi, Sadec'te bir “Sevgililer Müzesi”ne dönüştürülmüştür. Duras buraya hiç ayak basmamıştır. Turistler ziyaret etmekte ve burada konaklayabilmektedir.

Duras söyleşi vermek konusunda pek cimri davranmadı-

ğından, onunla ilgili çok sayıda önemli söyleşiye ulaşmak mümkündür. Bunlar arasında özellikle de Xavière Gauthier'le *Parleuses* (Konuşan Kadınlar) (Minuit, 1974), Michelle Porte'la *Camion* (Kamyon) (Minuit, 1977) ve *Lieux de Marguerite Duras* (Marguerite Duras'ın Mekânları) (Minuit, 1978), Serge Daney ve *Cahiers du Cinéma* ekibiyle *Yeşil Gözler* (*Yeux verts*, 1987), Jérôme Beaujour'la *Somut Yaşam* (*La vie matérielle*, P.O.L. 1987), Pierre Dumayet'yle *Dits à la télévision*'u (Televizyonda Söylenenler) (EPEL, 1999), Dominique Noguez'yle (Benoît Jacob, 2001), François Mitterrand'la *Bureau de poste de la rue Dupin* (Dupin Sokağı'ndaki Postane) (Gallimard, 2006) sayılabilir. Hayatı boyunca yazılı basında ya da radyo ve televizyonda pek çok söyleşisi yayımlanmıştır (Alain Veinstein, Bernard Pivot, Bernard Rapp, Michelle Porte ya da Benoît Jacquot'yla). Fakat tek bir kitapta hem özel hayatını hem de yazar olarak kariyerini ele alan, Leopoldina Pallotta della Torre'yle yaptığı konuşmaya benzeyen, Fransızca bir yayın bulunmamaktadır. Sorularında sık sık sözünü ettiği üzere, Leopoldina Pallotta della Torre, Matthieu Galey'nin Marguerite Yourcenar'la yaptığı söyleşi kitabı, *Açık Gözler*'i (*Les Yeux Ouverts*, Le Centurion, 1980) model olarak almıştır.

Bu eseri yayımlayan La Tarraruga yayınevi artık varolmadığından, Limoges Üniversitesi'nde ders veren, İtalyan Portaparle yayımlarının basın ataşesi Annalisa Bertoni'yle karşılaşmama kadar kitabın bir kopyasını bulmayı başaramamıştım. Adriana Asti'yle ortak hazırladığımız, *Se souvenir et oublier* (Hatırlamak ve Unutmak) kitabının bu yayınevi tarafından yayımlanması sırasında yakaladığım bir fırsat sayesinde, Annalisa Bertoni'ye, artık ulaşamayan bu efsanevi söyleşiden söz ettim. Tezini Marguerite Duras üzerine hazırlayan Bertoni, bu söyleşi kitabının bir kopyasını saklamıştı.

İtalyan editör arkadaşlarım sayesinde, Leopoldina Pallotta della Torre'nin ailesinin izini Bolonya'da buldum. Nihayetinde, Lucques'da oturan della Torre'nin kişisel iletişim bilgilerini elde etmeyi başardım.

Bir Fransız yazarın sözlerini, İtalyancadan Fransızcaya tekrar çevirmenin, ifade biçimini bozma riski oluşturduğu açıktır. Duras'ın, Fransız okurlarının alışkın olduğu tonunu olabildiğin-

ce korumaya çabaladım. Bana gerekli görünen açıklayıcı notlar koydum, zorunlu görünen düzeltmeleri yaptım.

Burada Annalisa Bertoni'ye teşekkür etmeliyim; o olmasaydı, Fransız halkı bu kitabı okuyamayacaktı.

RENÉ DE CECCATTY

Çocukluk

Saygon'dan birkaç kilometre ötede, Gia Dinh'da doğdunuz ve ailenizle birlikte sayısız taşınmanın ardından –Vinh Long, Sadec– on sekiz yaşına kadar, o dönemde Fransız sömürgesi olan Vietnam'da yaşadınız. Özel bir çocukluk geçirdiğinizi düşünüyor musunuz?

Bazen tüm yazılarımın oradan, o çeltik tarlalarından, o ormanlardan, o ıssızlıktan doğduğuna inanıyordum. Çıplak ayak dolaşan, zaman kavramı olmayan, görgü kurallarını bilmeyen, nehrin üzerinden alacakaranlığa bakmaya alışkın, yüzü güneşten kavrulduğundan hiçbir zaman tam olarak beyaz olamayan, Fransız'dan çok Vietnamlı o cılız şaşkın çocuktan.

Çocuk halinizi nasıl tanımlardınız?

Küçük, her zaman küçüktüm ben. Fakat kimse bana ufak tefek olduğumu söylemedi, evimizde kendime bakabileceğim bir ayna da yoktu.

Hafızanızın bu katmanlarıyla yazınız arasında bir bağlantı var mı?

Yazıyla canlandırılmayacak kadar güçlü, şimşek gibi çakıp yok olan anılarım var. Böylesi daha iyi değil mi aslında?

Hindiçin'deki çocukluk hayal gücünüz için mutlak gerekli bir referans mı?

Yazı hiçbir zaman o yoğunluğa ulaşamaz. Stendhal haklı: Çocukluk sonsuzdur.

Hatırladığınız en eski anılar neler?

Hayatımın ilk yıllarını yaylalar, yağmur, yasemin ve et kokusuyla hatırlıyorum. Hindiçin'deki yıpratıcı öğle sonraları, biz çocuklara, çevremizi saran boğucu doğaya meydan okuma hissi yaşatıyordu adeta.

Ormanın üzerinde bir yasak ve gizem hissi hüküm sürerdi. O anlar bizim, yani iki erkek kardeşimle benim o kadar hoşumuza giderdi ki, iç içe geçmiş sarmaşıklar ve orkideler arasına dalar, her an yılanlarla ya da ne bileyim, kaplanlarla karşılaşma riskine meydan okuyarak maceraya atılırdık.

*Pasifik'e Karşı Bir Bent'*te uzun uzun söz ettim bunlardan.

Çevremi saran o insanüstü dinginlik ve o sözle ifade edilemeyecek yumuşaklık bende silinmez izler bıraktı.

Köylerin dışındaki karantina alanlarının yakınından geçerken tabii ki Tanrı'yı suçluyordum: Yaşadığımız Siyam sınırında, tepelerin yamaçları boyunca havada dar-madağınık bir ölüm hissi hüküm sürüyordu. Yine de, o halkın ezgili kahkahalarının çınlamaları hâlâ kulaklarımda: Yok edilemez bir canlılığın tanığıdır kahkaha.

Bunca zaman sonra, Hindistan ve Hindiçin'den hangi görüntü kaldı aklınızda?

Aşırılıkların, sefaletin, ölümün, çılgınlığın ve yaşamın yığınlar halinde biriktiği, dünyanın akıl almazlığının kalbi oralar.

Kitaplarınızda ve filmlerinizde yeniden inşa ettiğiniz Do-

ğu, yozlaşmış, harap olmuş bir Doğu. Ne kadar gerçek olduğunu söyleyebiliriz bilemiyorum.

Ben sömürge döneminde yaşadım ve sonrasında bir daha hiç gitmedim oralara.¹ Zaten, gerçekçiliğin sözde doğruluğu beni ilgilendirmiyor.

Fransızca ve Hindiçin dilinde konuşarak büyüdünüz. Bu çift dillilik deneyimi sizi nasıl etkiledi? Avrupa kültürüne bu kadar uzak bir kültürün size katkısı ne oldu?

Yıllar boyunca o hayatın büyük bir kısmını zihnimde baskı altında tuttum. Sonra aniden, bilinçaltımda ilk on iki yılıma ilişkin ne varsa, şiddetle geri dönerek ziyaretime geldi. Sefaleti, korkuyu, ormanın gölgesini, Ganj'ı, Mekong'u, su aramak için yol kenarına akın eden kaplanları ve ürkütücü cüzamlıları bıraktığım yerde geri buldum. Ülkem intikamını alıyor, dedim kendi kendime.

Çok genç yaşta seyyar olmaya, ev ve şehir değiştirmeye alışmıştınız.

Sömürgelerde görevli olan babamın mesleği nedeniyle... Çocuktum, evlere hiç bakmazdım, içindeki eşyalara ya da mobilyalara da. Zaten küçücüktüm, karanlığın içinde, bir hayvan gibi gözü kapalı dolaşabilirdim. Yetişkinlerden bıktığımızda kaçıp sığındığımız yerler olduğunu hatırlıyorum. Ondan sonra hep ait olacağım bir yer aradım, hiçbir zaman istediğim yerde olduğum hissine ulaşamadım: Derbeder bir yaşam diyebilirsiniz isterseniz.

Bundan elli yıl önce sürgün edildiğinizde, ülkenizi sonsuza dek terk ettiniz.

1. Marguerite Duras, Vietnam'dan [Hindiçin] 1932 yılında ayrıldı ve bir daha hiç gitmedi.

[Aksi belirtilmediği sürece bu kitaptaki dipnotlar metni İtalyancadan Fransızcaya aktaran çevirmene aittir. (Y.N.)]

İtalyan gazeteci Leopoldina Pallotta della Torre'nin 1987-1989 yılları arasında Marguerite Duras'la yaptığı bu uzun söyleşi, İtalya'da tekrar yayımlanmadığı gibi, yazarın ülkesi Fransa'da da uzun bir unutuluşun ardından ilk kez 2012 yılında yayımlandı. On üç tematik bölümden oluşan söyleşi, yazarın hayranları ve sanat camiası için tam bir sürpriz oldu. Yaşamı boyunca birçok röportaj vermiş olan Duras, kendini hiç bu kadar açık ve net biçimde dile getirmemişti. Söylediklerini dikkat çekici kılan ise, doğru ya da yanlış olması değil, insanı tepki vermeye ve düşünmeye teşvik etmesi oldu. Hayatının en sorunlu figürü annesiyle, erkek kardeşleriyle, Hindic'in'de geçen çocukluğuyla, hareketli aşk hayatıyla ilgili, çoğu itiraf sayılabilecek, ilk kez dile getirdiği gerçekler, sinema ve edebiyat dünyasının önemli isimleri ve onların eserleri hakkında yine ilk kez dile getirdiği görüşlerinin yer aldığı bu söyleşinin bir diğer çarpıcı yanı, Duras'ın hayatının ve eserlerinin sadece bir yanına odaklanmakla yetinmemiş olması. Marguerite Duras'ın keskin ve acımasız zekâsıyla, tüm doğallığıyla kendini olduğu gibi anlattığı bu uzun söyleşi, edebiyat severler için tam bir şölen niteliğinde.